

Arrest

nr. 203 507 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAMBERT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die loco advocaat L. LAMBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 januari 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: S. A. (..)

voornaam: S. (..)

geboortedatum: 07.05.1999

geboorteplaats: Kalemie

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten haar ter kennis gegeven op 01/09/2017.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Opwijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes aanvraag tot regularisatie op humanitaire gronden (9bis) werd door DVZ onontvankelijk verklaard en deze beslissing werd tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen op 01/09/2017 aan betrokkene ter kennis gegeven. Het op 29/09/2017 ingediende beroep tegen deze beslissing en dit bevel heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verblijft bij de Belgische onderdaan de heer J., M. (...) (geboren op 07/07/1973 te Bujumbura (Burundi)), in het administratief verslag van de PZ AMOW van 16/01/2018 verklaart betrokkene dat hij haar broer zou zijn. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf, betrokkene toont immers geen financiële afhankelijkheid van haar veronderstelde broer aan, noch toont zij aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om daar te werken, of in afwachting van financiële zelfbedruipendheid terug te kunnen vallen op haar familie aldaar. Betrokkenes ouders en andere naaste familie verblijven nog steeds in Congo. Van een verbreking van de gezinsbanden door een repatriëring naar het land van herkomst is dus geen sprake. Een repatriëring naar het land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van liet recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Betrokkene kan niet haar broer in contact blijven via moderne communicatiemiddelen, tevens kan haar broer haar desgewenst bezoeken in haar land van herkomst. Het feit dat betrokkene zich beroept op de sociale banden die zij tijdens haar precair verblijf in het Rijk heeft gecreëerd, kan evenmin worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. 'Gewone' sociale relaties, die betrokkene tijdens haar verblijf op het grondgebied hier is aangegaan en heeft ontwikkeld, worden niet door deze bepaling beschermd.

Betrokkene beroept zich tevens op het feit dat zij hier school loopt, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkene hier nog naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EIIR 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de

hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“PREMIER MOYEN pris de la violation de :

- la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 1 à 4 ;

- la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après loi du 15 décembre 1980) et en particulier ses articles 62, 74/11 et 74/14;

- la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil, du 16 décembre 2008, relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après directive 2008/115/CE) ;

La décision attaquée est fondée sur l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, 2° de la loi du 15 décembre 1980 qui prévoit que la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans lorsqu'une mesure d'éloignement précédente n'a pas été exécutée.

Le 1er septembre 2017, la requérante s'est vu notifier un ordre de quitter le territoire suite à la décision d'irrecevabilité de sa demande 9 bis.

Le 29 septembre 2017, la requérante a introduit un recours contre cette mesure d'éloignement prise à son encontre. Elle invoquait dans ce recours des griefs défendables relatifs à l'article 8 de la CEDH.

La Directive retour prévoit en son article 13, § 1 le droit à un recours effectif pour l'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement :

« Le ressortissant concerné d'un pays tiers dispose d'une voie de recours effective pour attaquer les décisions liées au retour visées à l'article 12, paragraphe 1, devant une autorité judiciaire ou administrative compétente ou une instance compétente composée de membres impartiaux et jouissant de garanties d'indépendance ».

La Cour européenne des droits de l'homme considère que :

« [...] lorsqu'il existe un grief défendable selon lequel une expulsion risque de porter atteinte au droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale, l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 8 exige que l'Etat fournisse à la personne concernée une possibilité effective de contester la décision d'expulsion ou de refus d'un permis de séjour et d'obtenir un examen suffisamment approfondi et offrant des garanties procédurales adéquates des questions pertinentes par une instance interne compétente fournissant des gages suffisants d'indépendance et d'impartialité. »

Le 17 janvier 2018, la partie adverse prend une nouvelle mesure d'éloignement du territoire à l'encontre de la requérante, devant être exécutée sans délai et accompagnée d'un maintien en détention alors que le recours contre la mesure d'éloignement précédente adoptée à l'encontre de la requérante n'a toujours pas été examiné.

Cette mesure d'éloignement du 17 janvier 2018 est notamment motivée par le fait que la requérante n'aurait pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire du 1er septembre 2017.

La partie adverse se fonde sur ce constat pour faire application de l'article 74/14, § 3, 4° et n'accorder aucun délai à la requérante pour quitter le territoire.

La requérante n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire du 17 janvier 2018 car celle-ci était en attente d'une réponse de Votre Conseil quant à sa demande de régularisation introduite en 2009, demande de régularisation où elle invoquait des éléments de vie privée protégés par l'article 8 de la CEDH.

Demander à la requérante d'obtempérer à cette mesure d'éloignement sans que son recours contre celle-ci soit examinée au préalable reviendrait à nier toute effectivité à ce recours.

La possibilité d'introduire devant Votre Conseil des mesures provisoires en extrême urgence contre cette mesure d'éloignement ne peuvent amener à renverser ce constat.

En effet, dans son arrêt Josef c. Belgique (Requête no 70055/10, 27 février 2014), la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que :

« 103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (Çakıcı c. Turquie [GC], no23657/94, § 112, CEDH 1999-IV, M.S.S., précité, § 318, et I.M., précité, § 150). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de

suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (voir, parmi d'autres, *Gebremedhin [Gaberamadhien] c. France*, no 25389/05, § 66, CEDH 2007-II, M.S.S., précité, § 293 et 388, *Diallo c. République tchèque*, no 20493/07, § 74, 23 juin 2011, *Auad c. Bulgarie*, no 46390/10, § 120, 11 octobre 2011, *Al Hanchi c. Bosnie-Herzégovine*, no 48205/09, § 32, 15 novembre 2011, I.M., précité, § 58, *De Souza Ribeiro*, précité, § 82, *Mohammed c. Autriche*, no 2283/12, § 72, 6 juin 2013, et *M.A. c. Chypre*, no 41872/10, § 133, CEDH 2013 (extraits)).

104. La Cour observe en outre que ce système accule les intéressés, qui se trouvent déjà dans une position vulnérable, à agir encore in extremis au moment de l'exécution forcée de la mesure. Cette situation est d'autant plus préoccupante dans le cas d'une famille accompagnée d'enfants mineurs sachant que l'exécution de la mesure sous la forme d'un placement en détention, si elle ne peut pas être évitée, doit être réduite au strict minimum conformément, notamment, à la jurisprudence de la Cour (*Muskhadzhiyeva et autres c. Belgique*, no 41442/07, 19 janvier 2010, *Kanagaratnam c. Belgique*, no 15297/09, 13 décembre 2011, et *Popov c. France*, nos 39472/07 et 39474/07, 19 janvier 2012). »

Par conséquent, dans les circonstances de l'espèce dans lesquelles la requérante avait invoqué des griefs tirés de l'article 8 de la CEDH, la partie adverse ne pouvait fonder la l'interdiction d'entrée sur base du fait que la mesure d'éloignement précédente n'a pas été exécutée, puisque c'est en toute légitimité, afin d'exercer son droit à un recours effectif, que la requérante n'a pas obtempéré à cette mesure d'éloignement.

La décision attaquée est contraire au droit à un recours effectif garanti par l'article 13 de la CEDH, lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH, l'article 13 de la Directive retour, ainsi que son obligation de motivation."

2.2. De Raad stelt, samen met de verwerende partij, vast dat de kritiek van verzoekende partij ontwikkeld in het eerste middel in essentie gericht is tegen de verwijderingsmaatregel van 17 januari 2018 nu zij betoogt dat zij zal verwijderd worden vooraleer haar beroep tegen de eerdere verwijderingsmaatregel werd behandeld en haar daardoor een effectief rechtsmiddel wordt ontnomen. Dergelijke kritiek heeft geen uitstaans met de thans bestreden beslissing hetgeen een inreisverbod betreft. Het eerste middel is gelet op deze vaststelling dan ook onontvankelijk.

Volledigheidshalve verwijst de Raad terzake ook nog naar zijn arrest nr. 203 506 van 4 mei 2018 waarbij het beroep tegen de verwijderingsmaatregel van 17 januari 2018 werd verworpen en waarbij dezelfde kritiek die verzoekende partij thans aanhaalt, ongegrond werd bevonden. Zo wordt gesteld:

"Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij nog een beroep hangende heeft tegen de afgewezen regularisatieaanvraag en een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat deze beroepsprocedure geen schorsende werking heeft. Een overheidsbeslissing wordt vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "le privilège du préalable". Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (cfr. RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. De verwerende partij vermocht aldus naar de niet uitvoering van deze eerdere verwijderingsmaatregel verwijzen bij het treffen van onderhavige verwijderingsmaatregel.

Verder blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij op 16 februari 2018 vrijgesteld heeft en haar toegelaten heeft om pas na het einde van het schooljaar vrijwillig gevolg te geven aan onderhavige verwijderingsmaatregel zodat het betoog dat zij gedwongen zal worden verwijderd niet langer actueel is.

Bovendien wijst de Raad erop dat – indien de verwerende partij toch zou overgaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel alvorens de Raad zich gebogen heeft over het beroep tegen de afwijzing van de regularisatieaanvraag en een eerdere verwijderingsmaatregel – verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden tegen deze verwijderingsmaatregel alsook bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de Raad te vragen standpunt in te nemen over de schorsing in het beroep tegen de afgewezen humanitaire regularisatieaanvraag en eerdere verwijderingsmaatregel, waarbij de Raad, indien het beroep onontvankelijk is, de door haar aangehaalde hogere rechtsnormen zal

onderzoeken. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt ontzegd.

De Raad wijst daarbij nog op de wijzigingen die de wet van 10 april 2014 aan de procedure met betrekking tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: de UDN-procedure) heeft aangebracht. Ten gevolge van de wetswijziging van 10 april 2014 werden in artikel 39/57, § 1 van de vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen opgenomen, met name vijf of tien dagen. Sinds voormelde wetswijziging voorziet de vreemdelingenwet tevens in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, behoudens akkoord van de betrokkene, zal de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde in principe pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering van de betrokkene. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, of een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij een reeds ingediende vordering tot schorsing, zal echter pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels mutatis mutandis van toepassing. Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de vreemdelingenwet toegevoegd, die stelt dat “(d)e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken (...) een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek (doet) van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”. Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van het EHRM (Stella Josef van 27 februari 2014) maar voormeld arrest dateert van voor de wetswijziging en houdt geen verband met het in artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven. Bovendien kan de verzoekende partij niet meer naar het arrest van 27 februari 2014 van het EHRM (Stella Josef) verwijzen aangezien de zaak werd doorverwezen naar de Grote Kamer en de zaak vervolgens op 19 maart 2015, omwille van een minnelijke schikking tussen de partijen, uit de lijst van zaken voor het EHRM werd geschrapt. Het arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst, moet derhalve als niet bestaand worden beschouwd. De verzoekende partij toont, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat de wetgever geen gevolg zou hebben gegeven aan de verzuchtingen van het EHRM inzake de effectiviteit van een rechtsmiddel in de UDN-procedure.

Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk.”

Mutatis mutandis oordeelt de Raad dat verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bij het treffen van onderhavig inreisverbod niet had mogen verwijzen naar de niet-uitvoering door de verzoekende partij van een eerdere verwijderingsmaatregel.

2.3. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DEUXIÈME MOYEN pris de la violation de :

- la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 1 à 4 ;

- la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après loi du 15 décembre 1980) et en particulier ses articles 62 et 74/11;

- l'article 8 de la Convention européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH) ;

En ce que la partie adverse n'a pas procédé à un examen rigoureux au regard de la vie privée et familiale de la requérante, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance, avant de prendre la décision attaquée;

Alors que l'article 8 de la CEDH et l'obligation de motivation imposent de procéder à cet examen rigoureux.

Et que l'article 74/11 impose à la partie adverse de tenir compte des circonstances propres à chaque cas lors de la fixation de la durée d'une interdiction d'entrée.

La requérante est arrivée en Belgique en tant que mineure le 1er septembre 2015 avec un visa C pour raisons médicales, valable jusqu'au 15 septembre 2015.

La requérante a subi l'opération chirurgicale nécessaire à l'oreille, à la suite de laquelle son médecin traitant lui a interdit de prendre l'avion pendant les 6 mois suivants.

Elle est d'abord restée chez sa tante, mais après avoir été victime d'abus, elle est allée vivre chez son cousin, M. M. J. (...), de nationalité belge.

Elle va à l'école depuis son arrivée en Belgique.

La requérante vient d'avoir 18 ans.

Elle suit la 6ème année « technicienne commerciale » à l'Athénée Royal d'Ixelles.

Du 19 février au 16 mars 2018, la requérante effectuera un stage chez Kruidvat.

Elle obtiendra son diplôme le 30 juin 2018.

La partie adverse ne conteste pas que la requérante vit déjà en Belgique depuis 2 ans et 5 mois, qu'elle a durant tout ce temps poursuivi sa scolarité à Ixelles, qu'elle est bien intégrée et a développé des relations sociales en Belgique.

La partie adverse ne peut pas non plus raisonnablement contester que la requérante obtiendra son diplôme à la fin de l'année scolaire en cours en tant que « technicienne commerciale » et que la décision attaquée l'empêchera de terminer cette dernière année d'études secondaires.

La partie adverse ne démontre pas avoir tenu in concreto de ces éléments, notamment du fait qu'il s'agit de la dernière année de la requérante avant l'obtention de son diplôme.

En ne procédant pas à cet examen attentif et rigoureux de la situation, la partie adverse viole de manière flagrante ses obligations au regard de l'article 8 de la CEDH ainsi que son obligation de motivation et son devoir de minutie.

Par ailleurs, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 se lit comme suit :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. » (soulignements ajoutés)

Le législateur a prévu de manière claire que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

Dans la présente affaire, la partie adverse a assorti la décision d'éloignement d'une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, ce qui constitue la durée maximale.

La motivation de la décision attaquée ne démontre nullement que la partie adverse a tenu compte de ces éléments propres à la situation personnelle de la requérante exposés ci-dessus. Elle se contente en effet d'une motivation stéréotypée où elle indique qu'il n'y a pas de circonstances spécifiques qui justifieraient que l'interdiction d'entrée soit de moins de trois ans.

Il ressort de l'ensemble des considérations qui précèdent qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse a violé son obligation de motivation lue en combinaison avec l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 8 de la CEDH."

2.4. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"TROISIÈME MOYEN pris de la violation de:

- la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en particulier ses articles 2 et 3 ;
- la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en particulier ses articles 62 et 74/11;
- le principe du respect des droits de la défense en tant que principe fondamental du droit de l'Union;
- les articles 5 et 6 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil, du 16 décembre 2008, relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après directive 2008/115/CE) ;
- l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après la Charte) ;
- l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH) ;

En ce que la partie adverse n'a pas donné la possibilité à la requérante de faire valoir ses éléments de vie privée et familiale de manière utile et effective ;

Et qu'en conséquence la partie adverse n'a pas pris en considération ces éléments de vie privée et familiale avant de prendre la décision attaquée ;

Alors que selon une jurisprudence constante de la Cour de Justice de l'Union Européenne (ci après C.J.U.E.), le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante ;

Que le droit d'être entendu implique la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts ;

Et que l'article 74/11 impose à la partie adverse de tenir compte des circonstances propres à chaque cas lors de la fixation de la durée d'une interdiction d'entrée ;

1. Principes applicables

Selon une jurisprudence constante de la C.J.U.E., le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante.

La C.J.U.E. précise que le droit d'être entendu s'applique également aux ressortissants de pays tiers³.

Elle indique aussi que :

« [...] D'autre part, tout manquement, notamment, au droit d'être entendu n'est en conséquence pas de nature à entacher systématiquement d'illégalité la décision prise, au sens de l'article 15, paragraphe 2, dernier alinéa, de la directive 2008/115, et n'appelle donc pas automatiquement la remise en liberté du ressortissant concerné.

Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à justifier qu'il soit mis fin à leur rétention. »

Il résulte de la jurisprudence de la C.J.U.E. que le destinataire d'une décision doit pouvoir être entendu pour mieux faire valoir sa défense pour autant qu'il y ait une chance qu'une autre décision soit prise à l'issue de cette audition.

Le respect du droit d'être entendu s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité⁵.

Le droit d'être entendu s'applique lorsqu'une administration nationale met en oeuvre des dispositions nationales constituant la transposition de directives⁶.

Dans son arrêt Boudjlida⁷ du 11 décembre 2014, la C.J.U.E. précise ceci quant au droit d'être entendu :

« 36 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts M., C-277/11, EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée, ainsi que Mukarubega, EU:C:2014:2336, point 46).

37 Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir arrêts Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, point 49, et Mukarubega, EU:C:2014:2336, point 47).

38 Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du

cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, point 14, et *Sopropé*, EU:C:2008:746, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense (arrêt *M.*, EU:C:2012:744, point 88). »

(...)

47 Aussi le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour a pour finalité de permettre à l'intéressé d'exprimer son point de vue sur la légalité de son séjour et sur l'éventuelle application des exceptions à l'article 6, paragraphe 1, de ladite directive, prévues à l'article 6, paragraphes 2 à 5, de celle-ci.

48 Ensuite, ainsi que l'a relevé M. l'avocat général au point 64 de ses conclusions, en application de l'article 5 de la directive 2008/115, intitulé «Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé», lorsque les États membres mettent en oeuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement.

49 Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet.

50 À cet égard, il incombe à l'intéressé de coopérer avec l'autorité nationale compétente lors de son audition afin de lui fournir toutes les informations pertinentes sur sa situation personnelle et familiale et, en particulier, celles pouvant justifier qu'une décision de retour ne soit pas prise.

51 Enfin, il découle du droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour l'obligation pour les autorités nationales compétentes de permettre à l'intéressé d'exprimer son point de vue sur les modalités de son retour, à savoir le délai de départ et le caractère volontaire ou contraignant du retour. Il résulte ainsi, en particulier, de l'article 7 de la directive 2008/115, qui prévoit à son paragraphe 1 un délai approprié allant de sept à trente jours pour quitter le territoire national dans l'hypothèse d'un départ volontaire, que les États membres doivent, si nécessaire, prolonger, en vertu du paragraphe 2 de cet article, ce délai d'une durée appropriée en tenant compte des circonstances propres à chaque cas, telles que la durée du séjour, l'existence d'enfants scolarisés et d'autres liens familiaux et sociaux.

(...)

68 Au vu de l'ensemble des considérations qui précèdent, il convient de répondre à la première question que le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de cette directive et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il comprend, pour un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier, le droit d'exprimer, avant l'adoption d'une décision de retour le concernant, son point de vue sur la légalité de son séjour, sur l'éventuelle application des articles 5 et 6, paragraphes 2 à 5, de ladite directive ainsi que sur les modalités de son retour. (...) ».

Et la C.J.U.E. de conclure dans cette affaire :

« Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil, du 16 décembre 2008, relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il comprend, pour un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier, le droit d'exprimer, avant l'adoption d'une décision de retour le concernant, son point de vue sur la légalité de son séjour, sur l'éventuelle application des articles 5 et 6, paragraphes 2 à 5, de ladite directive ainsi que sur les modalités de son retour.

En revanche, le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il n'oblige l'autorité nationale compétente ni à prévenir ce ressortissant, préalablement à l'audition organisée en vue de ladite adoption, de ce qu'elle envisage d'adopter à son égard une décision de retour, ni à lui communiquer les éléments sur lesquels elle entend fonder celle-ci, ni à lui laisser un délai de réflexion avant de recueillir ses observations, dès lors que ledit ressortissant a la possibilité de présenter, de manière utile et effective, son point de vue au sujet de l'irrégularité de son séjour et des motifs pouvant justifier, en vertu du droit national, que cette autorité s'abstienne de prendre une décision de retour.

Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens que le ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier peut recourir, préalablement à l'adoption par l'autorité administrative nationale compétente d'une décision de retour le concernant, à un conseil juridique pour bénéficier de l'assistance de ce dernier lors de son audition par cette autorité, à condition que l'exercice de ce droit n'affecte pas le bon déroulement de la procédure de retour et ne compromette pas la mise en oeuvre efficace de la directive 2008/115.

Toutefois, le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il n'impose pas aux États membres de prendre en charge cette assistance dans le cadre de l'aide juridique gratuite ». Dans un arrêt n° 141 336 du 19 mars 2015, Votre Conseil a souligné que le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne était applicable en ce qui concerne une décision d'interdiction d'entrée :

« 3.2.2. Toutefois, quant à la violation du droit d'être entendu, invoquée par la partie requérante, qui soutient que le requérant « n'a pas sérieusement été entendu sur sa situation personnelle », le Conseil rappelle que l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 11 de la Directive 2008/115/CE, lequel porte que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou
- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée.

Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale.

[...] ».

Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant une interdiction d'entrée au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce. »

Dans le cas d'espèce soumis à Votre Conseil, celui-ci a considéré que la décision d'interdiction d'entrée avait été adoptée en violation du droit d'être entendu sur base des motifs suivants :

« 3.2.3. En l'espèce, dans la mesure où l'acte attaqué est une interdiction d'entrée, prise unilatéralement par la partie défenderesse, sur la base de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, et qu'il ne ressort nullement des pièces versées au dossier administratif, que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de cet acte, le requérant a pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que « la procédure administrative en cause [aboutisse] à un résultat différent », le Conseil estime que le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie défenderesse de permettre au requérant de faire valoir utilement ses observations.

Or, le Conseil observe qu'en termes de requête, la partie requérante expose que, si la partie défenderesse avait donné la possibilité au requérant de faire valoir ses observations avant l'adoption de l'interdiction d'entrée attaquée, il aurait fait notamment valoir des éléments relatifs à la « vie privée du requérant, qui vit en Belgique depuis trois ans et y a développé des attaches locales durables ».

Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, a fortiori dans la mesure où elle fixe une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans, la partie défenderesse n'a pas respecté son droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne. Dans sa note d'observations, la partie défenderesse fait valoir qu'« En ce que le requérant indique qu'il n'a pas été entendu lors de son interpellation, force est d'observer qu'il se limite à de simples allégations et ne précise pas davantage son grief, lequel demeure purement théorique. En effet, il ressort du dossier administratif que le requérant a été contrôlé par la police à 15h05 et que suite à l'audition qui s'est déroulée dans les locaux de la police, un rapport administratif de contrôle d'un étranger a été dressé. Ce rapport est complété sur base des dires du requérant en sorte que s'il est lacunaire, voire incomplet, il ne peut en être déduit qu'aucune question ne lui a été posée, voire qu'il n'a pas eu l'opportunité de faire valoir spontanément son point de vue » et, renvoyant à un arrêt du Conseil de céans, ajoute que « Notons encore que le requérant ne précise pas les raisons pour lesquelles il soutient que son audition par les services de polices ne lui aurait pas permis de faire valoir son point de vue de sorte que son grief n'est pas pertinent ». Toutefois, force est d'observer que cette argumentation n'est pas de nature à renverser les constats qui précèdent dans la mesure où, l'objet du rapport administratif de contrôle, établi lors de l'interpellation du requérant, étant le constat de l'illégalité du séjour du requérant – constat au vu duquel un ordre de quitter le territoire a été pris à son encontre –, il ne peut être valablement considéré que celui-ci a pu, lors de l'audition ayant eu lieu lors de cette interpellation, faire connaître son point de vue s'agissant de l'interdiction d'entrée prise à son égard.

Il résulte de ce qui précède que ces aspects du moyen sont fondés et suffisent à justifier l'annulation de l'acte attaqué. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres aspects du moyen relatifs à cet acte qui, à les supposer fondés, ne seraient pas de nature à conduire à une annulation aux effets plus étendus. »

2. Application au cas d'espèce

En l'espèce, la requérante s'est vu délivrer une interdiction d'entrée en application de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980. Cette disposition est une transposition de l'article 11 de la directive 2008/115/CE. En conséquence et conformément à la jurisprudence de Votre Conseil, le droit d'être entendu doit donc s'appliquer puisque la partie adverse met en oeuvre des dispositions nationales constituant une transposition de la directive.

Lors du contrôle administratif dont elle a fait l'objet, la requérante a été très brièvement interrogée par les services de police.

Les questions posées ont porté uniquement sur la légalité de son séjour et non sur l'interdiction d'entrée prise à son égard.

En effet, elle n'a pas eu l'occasion de mettre en avant le fait d'une part que l'option « technicienne commerciale » n'existait pas au Congo et qu'elle devrait ainsi recommencer l'entièreté de son dernier cycle d'études en cas de retour au Congo et d'autre part qu'elle allait prochainement entamer un stage chez Kruidvat (voir en annexe la convention de stage et l'attestation du titulaire de la requérant - pièces n° 3 et 4). Elle n'a pas non plus eu l'occasion de mettre en avant son excellente intégration au sein de son établissement (voir annexe les nombreux témoignages des professeurs, éducateurs et élèves de l'établissement – pièces n° 4 à 16).

La requérante constate que les points limitativement abordés par « l'audition » des services de police ne lui ont pas permis de faire valoir son point de vue de manière utile et effective.

Il faut aussi souligner que lors de son « audition » par les services de police, la requérante n'a pas pu se faire assister par un avocat. Son « audition » s'est faite sans que l'on donne la possibilité à la requérante de faire appel à un avocat pour obtenir des conseils et/ou se faire assister lors de l'audition. Or, la C.J.U.E. a rappelé que l'étranger peut recourir, préalablement à l'adoption par l'autorité administrative nationale compétente d'une décision sur base de la directive 2008/115/CE, à un conseil juridique pour bénéficier de l'assistance de ce dernier lors de son audition par cette autorité, à condition que l'exercice de ce droit n'affecte pas le bon déroulement de la procédure de retour et ne compromette pas la mise en oeuvre efficace de la directive 2008/115/CE.

En l'espèce, loin de compromettre la procédure de retour, l'assistance d'un avocat aurait permis à la partie adverse de prendre sa décision sur base de tous les éléments du dossier.

En conclusion, c'est en contradiction avec le droit d'être entendu que la requérante n'a pas été entendue de manière utile et effective avant que la décision querellée ne soit prise.

Cette violation du droit à être entendu doit mener à constater l'illégalité de la décision attaquée dans la mesure où cette violation a effectivement privé la requérante de la possibilité de mieux faire valoir sa défense (sa vie privée) dans une mesure telle que la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent.

La procédure aurait pu aboutir à un résultat différent si la partie adverse avait pris en considération la vie privée de la requérante, et notamment le fait que l'option scolaire dans laquelle elle se trouve n'existe pas au Congo.

La requérante rappelle à cet égard que l'article 8 de la CEDH exige de l'autorité, s'agissant d'une première admission, qu'elle examine si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale en procédant à une mise en balance des intérêts en présence.

La requérante rappelle également que l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie adverse de tenir compte des circonstances propres à chaque cas lors de la fixation de la durée d'une interdiction d'entrée.

En ne procédant pas à l'audition de la requérante, la partie adverse a violé le principe du respect des droits de la défense en tant que principe fondamental du droit de l'Union, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, l'article 8 de la CEDH, l'obligation de motivation et le devoir de minutie."

2.5. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Verzoekende partij betoogt in essentie dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar privé- en familiaal leven en meent dat de artikelen 8 EVRM en 74/11 van de vreemdelingenwet zijn geschonden. Zij stelt dat zij verblijft bij haar neef en dat zij hier naar school gaat en thans in het zesde middelbaar zit. Op 30 juni 2018 zal zij haar diploma halen. Het wordt niet betwist dat zij reeds twee en een half jaar in België verblijft en hier goed geïntegreerd is en sociale contacten heeft. Er werd geen grondig onderzoek gevoerd door de verwerende partij terzake.

2.7. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoekende partij meent in de eerste plaats dat zij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven met haar neef die in België verblijft.

Wat betreft deze neef, die verzoekende partij blijktens het administratief dossier initieel aanduidde als zijnde haar broer, heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verblijft bij de Belgische onderdaan de heer J., M. (..) (geboren op 07/07/1973 te Bujumbura (Burundi)), in het administratief verslag van de PZ AMOW van 16/01/2018 verklaart betrokkene dat hij haar broer zou zijn. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf, betrokkene toont immers geen financiële afhankelijkheid van haar veronderstelde broer aan, noch toont zij aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om daar te werken, of in afwachting van financiële zelfbedruipendheid terug te kunnen vallen op haar familie aldaar. Betrokkenes ouders en andere naaste familie verblijven nog steeds in Congo. Van een verbreking van de gezinsbanden door een repatriëring naar het land van herkomst is dus geen sprake. Een repatriëring naar het land van

oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van liet recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Betrokkene kan niet haar broer in contact blijven via moderne communicatiemiddelen, tevens kan haar broer haar desgewenst bezoeken in haar land van herkomst”

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij het beschermenswaardig karakter van het gezinsleven dat verzoekende partij heeft met haar neef/broer niet aanvaard. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij meent dat zij uit de motieven niet kan afleiden hoe de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar gezinsleven.

De Raad treedt de verwerende partij in haar bevindingen dienaangaande daarenboven bij. Immers wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar neef/broer, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij initieel tot tweemaal toe als minderjarige samen met haar vader naar België is afgereisd, eerst in 2014, dan eind 2015, in het bezit van een visum C (kort verblijf) en dit omwille van medische redenen gelinkt aan verzoekende partij. Daar zij nog herstellende was, is haar vader alleen teruggekeerd naar Congo en verbleef verzoekende partij bij een tante die zoals blijkt uit de humanitaire regularisatieaanvraag bestempeld wordt als een ver familielid in België. Gelet op haar minderjarigheid op dat moment werd een voogd aangesteld voor verzoekende partij. Deze voogdijregeling werd echter beëindigd bij het meerderjarig worden van verzoekende partij op 7 mei 2017. Pas nadien trok verzoekende partij in bij haar neef/broer. Rekening houdende met al deze elementen kan er in redelijkheid enkel besloten worden dat het gezinsleven van verzoekende partij zich in het herkomstland bevindt, bij haar ouders. Het loutere feit dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in België is gaan inwonen bij haar neef/broer, maakt niet dat zij enige bijzondere vorm van afhankelijkheid vertoont ten opzichte van deze persoon, die de normale affectieve banden zou overstijgen.

Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij enig beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft op het Belgische grondgebied. De beoordeling van de verwerende partij terzake kan geenszins als kennelijk onredelijk bestempeld worden. Een schending van artikel 8 EVRM doet zich op dit vlak geenszins voor.

Waar de verzoekende partij er voorts op wijst dat zij hier sociale banden heeft, geïntegreerd is en school loopt, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing de verwerende partij deze elementen eveneens heeft overwogen doch geoordeeld heeft dat:

“Het feit dat betrokkene zich beroept op de sociale banden die zij tijdens haar precair verblijf in het Rijk heeft gecreëerd, kan evenmin worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. ‘Gewone’ sociale relaties, die betrokkene tijdens haar verblijf op het grondgebied hier is aangegaan en heeft ontwikkeld, worden niet door deze bepaling beschermd.

Betrokkene beroept zich tevens op het feit dat zij hier school loopt, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkene hier nog naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om

onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EIIRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.”

Wat betreft haar sociaal leven wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich slechts beperkt tot de stelling dat zij in België goed geïntegreerd is en waarbij zij enkele getuigenverklaringen voorlegt van personen in haar schoolomgeving, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven, voor zover dit al aangenomen kan worden nu de normale binding die ontstaat met België enkel door het verblijf hier te lande op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, verhindert dat zij haar privéleven verder zet in het herkomstland. Immers heeft de verzoekende partij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht waar zij ook ingeschreven was in het middelbaar onderwijs, zijnde het vijfde jaar handel (zie visumaanvraag waaruit blijkt dat zij school liep in het land van herkomst via Fondation Al Maktoum). Een kort verblijf om medische redenen gevolgd door een illegaal verblijf, in totaliteit van slechts twee jaar in België kan hier bezwaarlijk tegen opwegen.

Verder heeft de verwerende partij er de verzoekende partij ook op gewezen dat het recht op onderwijs niet betekent dat zij recht heeft op een verblijfstitel en dat zij niet aantoonbaar dat zij geen scholing kan krijgen in het herkomstland. Dat dit geenszins een kennelijk onredelijke vaststelling is blijkt uit het feit dat verzoekende partij het overgrote deel van haar schoolcarrière in het herkomstland heeft vervolmaakt. De Raad stelt ook vast dat verzoekende partij niks concreets inbrengt tegen deze bevindingen van de verwerende partij. Zij houdt het slechts op een bloot betoog dat zij de opleiding die zij in België is gestart niet zou kunnen vervolmaken in het herkomstland, hetgeen trouwens niet geloofwaardig is nu verzoekende partij in het herkomstland zelf reeds in het vijfde jaar handel zat en verzoekende partij niet aantoonbaar dat de opleiding die zij in België in het vijfde jaar is gestart eigenlijk geen verderzetting betreft van deze opleiding. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij pas gevolg dient te geven aan de verwijderingsmaatregel wanneer het lopende schooljaar in België ten einde is. Zij heeft dan ook geen actueel belang meer bij haar verwijzing naar het feit dat zij op het einde van het schooljaar haar diploma zal halen nu de bestreden beslissing dit niet verhindert.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om haar niet beschermenswaardig gezinsleven en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt niet.

2.8. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Zoals hoger reeds aangegeven heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat zij enig beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België. Verder blijkt ook dat verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij haar kritiek dat zij haar schoolgaan in België niet zal kunnen beëindigen nu zij pas na afloop van het schooljaar en na het behalen van haar diploma gevolg moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing

werd omstandig gemotiveerd waarom het redelijk is een inreisverbod van drie jaar aan de verzoekende partij op te leggen. Er blijkt niet dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het in casu gaat om een stereotiepe motivering nu duidelijk ingegaan wordt op de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.9. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Ten aanzien van verzoekende partij werd op 16 januari 2018, dit is voor het treffen van de bestreden beslissing, een administratief verslag door de politie opgemaakt. Hieruit blijkt dat verzoekende partij aangaf dat zij bij een broer in België verbleef.

Hoewel inderdaad blijkt dat verzoekende partij pas na het treffen van de bestreden beslissing een meer uitvoerige vragenlijst heeft voorgelegd gekregen inzake het hoorrecht, dient gesteld dat verzoekende partij geen elementen naar voren heeft gebracht die de verwerende partij nog niet ter kennis waren en die tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden. Immers blijkt dat verzoekende partij slechts verklaarde dat zij in België bij een neef verblijft, dat zij nog een tante heeft in Brussel, dat zij haar studies wenst af te maken en dat zij medisch wordt opgevolgd.

Deze gegevens inzake haar familieleden, haar schoolgaan en haar medische situatie maakten al deel uit van het administratief dossier op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

Ook waar zij thans stelt dat zij verdere uitleg had kunnen geven over haar sociaal leven overtuigt verzoekende partij niet. Immers blijkt uit het administratief dossier dat zij al verklaringen van personen uit haar schoolomgeving heeft neergelegd bij het indienen van haar verzoek om humanitaire regularisatie en dat bovendien de verwerende partij bij de afwijzing van de humanitaire regularisatieaanvraag reeds een antwoord gegeven heeft op het argument als zou verzoekende partij geïntegreerd zijn in België.

Er blijkt niet dat verzoekende partij elementen heeft aangehaald die ten onrechte veronachtzaamd werden door de verwerende partij.

Verzoekende partij erkent verder trouwens zelf in haar verzoekschrift dat zij bij haar tante is weggegaan na "misbruik" zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat de verwerende partij rekening had moeten houden met een gezinsleven met deze tante, laat staan dat het een beschermenswaardig gezinsleven is. Verder blijkt ook dat de medische opvolging van verzoekende partij werd stopgezet.

Verzoekende partij betoogt thans wel dat zij had willen aangeven dat zij haar opleiding in het herkomstland niet kan vervolmaken, maar de Raad stelt vast dat zelfs bij het invullen van de vragenlijst inzake het hoorrecht, verzoekende partij niet als dusdanig heeft aangegeven dat zij de in België gestarte opleiding niet kan verderzetten in Congo. Zij heeft enkel de wens geuit haar studies in België verder te kunnen afmaken. Zoals ook blijkt uit het administratief dossier (afwijzing van de humanitaire regularisatieaanvraag) en de bestreden beslissing zelf heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd inzake het schoolgaan van verzoekende partij. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij actueel belang ontbeert bij haar kritiek nu de verwerende partij beslist heeft dat verzoekende partij pas uitvoering moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afloop van het schooljaar in België zodat zij wel degelijk haar laatste jaar hier in België kan afmaken en haar diploma halen.

Er blijkt ook niet dat indien de verzoekende partij bij haar aantreffen onmiddellijk de bijstand van een advocaat zou gekregen hebben dit tot een andere besluitvorming zou geleid hebben, daargelaten nog de vaststelling dat de Terugkeerrichtlijn niet voorziet in bijstand van een advocaat dan in het kader van een beroepsprocedure.

Verzoekende partij maakt geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER